

Rychle jako blesk udělala jedinou věc, kterou by ho mohla vyvést z míry. Nic jiného ji nenapadlo.

Maska s ťuknutím dopadla na zem a Celaena setřásla kápi z hlavy. Její zlaté vlasy se zaleskly v narůstajícím světle.

Rolfe zůstal jako opařený. „Ty... Ty jsi... Co je to za léčku?“

Za nimi se vesla dala do pohybu a zvířila vodu, když lodě zamířily k řetězu – a ke svobodě, jež čekala za ním. „Běž,“ zamumlala k Samovi. „*Ted*.“

Sam pouze přikývl a už utíkal ulicí.

Celaena zůstala sama s Rolfem a pozvedla meč. „Celaena Sardothien, k tvým službám.“

– *Vražedkyně a Pán pirátů*

Žoldák odhodil Yrene na zem a tasil ze zad meč – široké, nebezpečně vyhlížející ostří. Jeho společník však ani nevykřikl. Znovu se rozhostilo ticho.

„Vylez, ty zatracený zbabělče,“ zavrčel vůdce bandy. „Postav se nám jako muž.“

Ozval se tichý, hebký smích.

Yrene ztuhla krev v žilách. Sudba ji chraň.

Ten smích znala – stejně jako chladný kultivovaný hlas, který ho provázel.

„Stejně mužně jako vy, když jste v zapadlé uličce obklíčili bezbrannou dívku?“

S těmi slovy neznámá vystoupila z mlhy. V ruce třímala dvě dlouhé dýky. Z obou skapávala temná krev.

– *Vražedkyně a léčitelka*

